

Kent Haruf (1943-2014) va néixer a Colorado, als Estats Units, lloc on ha situat tota la seva narrativa. Llicenciat en arts i literatura per la Universitat de Wesleyan, Nebraska, va rebre els guardons que concedeixen l'Associació de Llibreters Mountains & Plains i la Fundació Whiting, el Premi Wallace Stegner i el John Dos Passos de literatura, així com una menció de la Fundació PEN/Hemingway i les distincions que atorguen *Los Angeles Times* i *The New Yorker*. També va ser finalista del National Book Award. Haruf va morir el novembre del 2014, just després d'acabar *Nosaltres en la nit* (Angle, 2017). És autor d'*El vincle més fort* i de la *Trilogia de Holt* (*Cançó de la plana*, *Capvespre* i *Benedicció*), que li va valdre el reconeixement unànim dels lectors i la crítica literària gràcies a una prosa plàcida i senzilla, amb què explora les emocions i les relacions humanes d'una petita comunitat rural. *Balada de Holt* va ser el seu segon títol i, fins ara, no s'havia publicat en català.

Marta Pera Cucurell, nascuda a Mataró, ha traduït pel·lícules per a la televisió i més d'un centenar d'obres de narrativa i poesia d'autors com Virginia Woolf, Katherine Mansfield, Sylvia Plath, Emily Brontë, Charlotte Brontë, Mary Shelley, Doris Lessing, Margaret Atwood, Edith Wharton, Flannery O'Connor, Henry James, Joseph Conrad, William Faulkner, Vladimir Nabokov, Harold Pinter, Colum McCann, Franz Kafka, Peter Handke. Ha rebut el Premi Jordi Domènech de Traducció de Poesia 2014 per l'obra *Mestre de disfresses* de Charles Simic (Jardins de Samarcanda), el Premi Ciutat de Barcelona de Traducció 2023 per *Orlando* de Virginia Woolf (El Cercle de Viena), el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians i el Premi Àngel Crespo per la traducció de *Cartes a la meua mare* de Sylvia Plath (Periscopi). És autora del llibre *La quinta essència de la pols* (Pagès), Premi Recvll de Poesia 2018.

Newsday — «Una paràbola explicada de manera adorable: senzilla, crua i real.»

The Denver Post — «*Balada de Holt* parla amb l'autenticitat de [...] Hemingway i Faulkner.»

Rocky Mountain News — «L'estil reflexiu i melancòlic de Haruf es tradueix en una escriptura de primer ordre.»

Los Angeles Times — «Tensa i implacable... Una narració concisa i bellament elaborada.»

Boston Review — «A través de la historia d'en Jack Burdette, Haruf planteja les mateixes preguntes sobre l'heroïsme que va plantejar a *El vincle més fort*, però aquesta vegada amb fúria de debò. Com triem els nostres herois? Què estem disposats a concedir-los i què passa quan ens abandonen? La resposta no és agradable.»

De les seves obres se n'ha dit:

The Christian Science Monitor — «Kent Haruf té una prosa meravellosa. Els seus personatges tenen vida i la veu del narrador reverbera fins i tot després de passar l'última pàgina, amb humor, ironia i amor.»

Ursula K. Le Guin, The Guardian — «Un escriptor d'una originalitat enlluernadora. Parla de manera pausada, amb intimitat però amb contenció, d'un adult a un altre. És curós a l'hora d'explicar una bona història, destil·la veritat.»

The New Yorker — «Emotiu i compassiu. Cada trama de Holt projecta una ombra llarga, i l'essència de la història de Haruf és el que succeeix quan aquestes ombres es toquen.»

Time Out — «Haruf és un dels novel·listes contemporanis més elegants.»

Booklist — «Un tribut poderosament eloqüent a la dignitat i a la tenacitat essencials de l'esperit humà.»

John Irving — «Una escriptura meravellosa.»

David Vidal, *Ara Llegim* — «En el seu treball s'articula un lirisme descarnat com el de Cormac McCarthy i una atenció als minúsculs moviments del quotidià que evoca els relats de John Cheever o Raymond Carver. Cultiva, doncs, un estil eixut però molt gràfic, que descansa en escenes construïdes sobre detalls reveladors i una oïda infal·lible per al diàleg concís.»

Juan Marín, *El País* — «Perpetua el valor de les coses fonamentals. Una Amèrica que potser només poden recuperar els escriptors.»

Josep Massot, *La Vanguardia* — «Un estil fàcil que enganya, com els vins que entren amb suavitat i deixen el seu record durant molt de temps.»

Kent Haruf

Balada de Holt

Traducció de l'anglès de Marta Pera Cucurell

ANTÍPODA, 90

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Where you once belonged*

© Kent Haruf, 1990

Edició publicada d'acord amb Sterling Lord Literistic
i MB Agencia Literaria

Primera edició: març del 2025

© de la traducció: Marta Pera Cucurell, 2025

© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol

© de la imatge de coberta: MarekPhotoDesign.com / Adobe Stock, 2024

© de la fotografia de l'autor: Michael Lionstar

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2025

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter/X: x.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació: Tono Cristòfol

Correcció: Miquel Saumell Santaegugènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i interiors: Tono Cristòfol

Dipòsit legal: B 3096-2025

ISBN: 978-84-19332-87-5

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams
i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Per a tres Elizabeths:
Sorel, Whitney i Chaney

PRIMERA PART

1

Finalment en Jack Burdette va tornar a Holt. Ja no ens ho esperàvem. Havia passat vuit anys fora i durant aquell temps ningú de Holt n'havia sabut res. La policia i tot ja havia deixat de buscar-lo. Li havien seguit el rastre fins a Califòrnia, però un cop va haver entrat a Los Angeles li van perdre la pista i al final ho van deixar córrer. Per això, a la tardor del 1985, pel que en sabíem la gent de Holt, en Burdette encara hi era. Encara era a Califòrnia i pràcticament ja no hi pensàvem.

Llavors, un dissabte a la tarda de començaments de novembre, cap al vespre, va tornar a aparèixer a Holt.

Va arribar amb un Cadillac vermell. No era un cotxe nou; se l'havia comprat poc després de deixar el poble, quan encara li quedaven diners per gastar. Així i tot encara feia goig i era la mena de cotxe que portaven els macarres de Denver o els nous milionaris del petroli de Casper, Wyoming. Estava tot pintat de vermell —del color d'una nafra en carn viva o del carmí viu del pintallavis d'una dona la nit del dissabte— i brillava tot ell, centellejava amb el sol,

com si el conductor s'hagués passat tot un dia fregant-lo per lluir-lo davant nostre.

En Burdette anava amb aquell cotxe, aquell insult i aquell ultratge a tot el poble si haguéssim sabut qui el conduïa, i va travessar Holt per la carretera 34, va fer mitja volta quan va arribar a la sortida del poble i va tornar enrere i va enfilear Main Street en direcció nord, va passar per davant de la torre de l'aigua, del banc, de l'oficina de correus i del teatre de Holt i finalment el va aparcar a Main Street, ben bé al mig del poble, i no en va sortir. Es va quedar dins el cotxe el que quedava de tarda, fins ben entrat el vespre, com si esperés alguna cosa: esperava fumant i escopint al carrer per la finestra amb el vidre abaixat i molt de tant en tant es bellugava al seient per alleujar la pressió del volant a la panxa. Es devia pensar que algú del poble li diria alguna cosa. Però ningú li va dir res. Si més no, al principi. Ni tan sols semblava que el reconeguessin. Durant una hora pel cap baix els seus antics convilatans simplement van passar per davant seu: anaven a comprar, entraven i sortien de les botigues com feien cada dissabte a la tarda, sense aturar-se ni un sol cop a parlar-hi i ni tan sols alentien el pas per mirar-se el Cadillac i veure qui n'era el propietari.

Però finalment a algú se li va acudir avisar el xèrif. Era en Ralph Bird, l'amo de la sastreria.

Aquella tarda, cap a dos quarts de cinc, en Ralph Bird va mirar a fora a través del vidre de l'aparador de la sastreria i es va fixar en el Cadillac vermell que hi havia a l'altra banda del carrer davant de la taverna. Al principi no en va fer gaire cas. Havia començat la temporada de caça del faisà i al poble hi havia cotxes de forasters. Al cap de mitja hora, però, quan va tornar a mirar a l'altra banda del carrer, va

veure que el cotxe encara hi era, amb el mateix home assegut, tot sol, al seient del volant, i això el va amoïnar. Es va posar a examinar el cotxe. No hi havia res de familiar. Però al cap d'una estona li va semblar que detectava alguna cosa reconeixible en l'home de l'interior. Es va girar per cridar la dona, que era a la rebotiga.

—Ei! —li va dir—. Vine un moment.

—Què vols?

—Vine!

La Hannah Bird va sortir del magatzem on havia estat feinejant entre els prestatges de fusta. Era una dona alta i prima amb els cabells tenyits de vermell fosc. Es va aturar al llindar, apartant-se els cabells de davant dels ulls.

—Què vols? —va dir—. Estic posant ordre a les capses de sabates.

—Mira! —li va dir en Bird.

—El què?

—Aquell cotxe. Veus l'home de dins?

La dona va anar fins a l'aparador de la botiga.

—Sí.

—Què en penses?

—No en penso re.

—Mira-te'l bé.

Se'l va tornar a mirar a través del vidre de l'aparador. Al cap d'una estona d'observar-lo, aquell home botit del seient de davant d'aquell cotxe resplendent va girar el cap per escopir a fora i ella li va veure un costat de la cara. La Hannah Bird el va reconèixer de seguida.

—No facis re, Ralph —va dir—. Deixa'l tranquil, aquest home.

—Sí —va dir en Bird—. Ja m'ho he pensat, que l'era.

—Però no el molestis. No t'imagines de què és capaç, aquest home.

—Encara em deu calés.

—Tant se val. Això és cosa de la policia.

En Ralph Bird no se l'escoltava. La dona el va agafar pel braç com si el volgués controlar, per retenir-lo amb la seva força, però ell se'n va desempallegar com si la mà de la dona només fos borró del magatzem. Va obrir la porta i va sortir al carrer.

—Ralph! —va cridar ella—. Ralph. Vine aquí, Ralph!

Al carrer havia començat a fer un fred tallant. S'havien encès els llums de mercuri a les cantonades i s'havia girat una mica de vent que recorria la vorera. En Bird va mirar a un costat i a l'altre de Main Street; gairebé ja no hi havia gent; va baixar de la vorera i va travessar el carrer cap al Cadillac vermell d'en Burdette. Quan hi va arribar es va aturar un moment a observar la matrícula. La matrícula deia que el cotxe s'havia registrat a Califòrnia. Llavors el va vorejar fins a la porta del conductor. Va guipar a dins. En Burdette el mirava per la finestra oberta.

Però ara en Burdette tenia mal aspecte. Durant els vuit anys en què ni en Bird ni cap de nosaltres l'havia vist, havia canviat a pitjor. Ara estava gras, obès; se'l veia deixat i desmesurat; havia quedat calb i la carn li penjava com llard. «Era com si», explicava després en Bird, «durant vuit anys s'hagués alimentat de pastissos de nata i llom de porc i últimament no hagués menjat re». Però era en Jack Burdette.

—Fill de puta —li va dir en Bird—. Per què coi has tornat?

—Ets en Bird?

—Sí. Soc en Bird.

—T'he vist pel retrovisor. Però em pensava que no em diries re. M'ha semblat que només volies admirar el cotxe.

—Sí que enraonaré amb tu —va dir en Bird—. I també enraonaré amb en Bud Sealy.

En Burdette tenia els ulls clavats en en Bird i, de cop, es va posar a riure fort, amb estridència. La seva rialla no havia canviat gens; era aquella explosió imprevista que tothom recordava.

—Molt bé —va dir en Bird—. Endavant. Celebra-ho. Aprofita els moments que et queden.

—Per què ho dius? Perquè ja li has dit a en Bud Sealy que soc aquí?

—No. Perquè l'hi diré.

—Endavant, doncs. Jo no me n'aniré. Ja li pots dir...

—Semblava que en Burdette rumiava. Va tornar a escopir al carrer per la finestra, aquesta vegada a la vorera, als peus d'en Bird—. Ja li pots dir que em moro de ganes de veure'l.

—Fill de puta —va dir en Bird—. Collons de...

Llavors en Ralph Bird va deixar de parlar en sec. Es va apartar del cotxe i es va posar a caminar carrer amunt fins a la cantonada. Es va girar un cop per mirar enrere i va apressar el pas. Quan va arribar a la cantonada corria. A Second Street va tombar i va córrer en direcció est, cap al jutjat, a una travessia d'allà. Va continuar corrent, manxant amb els braços, un home baixet de mitjana edat, mudat, amb americana i corbata, corrent per la vorera fosca per davant dels aparadors de les botigues i les façanes de maó, i després va travessar cap a Albany Street i va enfilear els esglaons del jutjat.

Al capdamunt de les escales el llum del vestíbul brillava sobre el ciment a través de les portes de vidre, però les portes eren tancades i per un moment el va assaltar el pànic i va

provar de sacsejar les portes i es va posar a picar al vidre. Finalment se li va acudir que era dissabte al vespre. De manera que es va girar i va baixar les escales, entrebancant-se, i de seguida es va posar a córrer de nou, resseguint la paret alta de maons del jutjat cap a la cantonada de l'edifici i després va continuar per la vorera cap a un llum vermell que hi havia sobre una altra porta. Aquesta porta no estava tancada amb clau i la va obrir de cop i va córrer escales avall cap al soterrani. Al primer despatx del corredor hi va trobar en Dale Willard, l'ajudant del xèrif del comtat de Holt, assegut amb els peus sobre l'escriptori. En Willard es tallava les ungles.

—On és en Bud? —va exclamar en Bird. Es va plantar al taulell, panteixant.

En Willard va aixecar el cap per mirar-lo.

—On és en Bud Sealy?

—No hi és.

—Ja ho veig. On és?

—Ara? A casa, sopant.

—Doncs truca'l per telèfon, per l'amor de Déu! Digueli que vingui de seguida.

En Willard va deixar caure els peus de sobre l'escriptori fins a terra i, a poc a poc, es va redreçar a la cadira. Es va inclinar endavant i es va començar a espolsar els retalls d'ungles de la camisa perquè caiguessin a la carpeta verda de l'escriptori. Els va ajuntar en una piletta.

—Què t'amoïna, Ralph? —li va preguntar—. Et veig una mica excitat.

—Què? —va dir en Bird.

Continuava plantat davant del taulell, panteixant, tot suat, amb la cara vermella com un escamarlà i uns ulls que semblaven de caniche espantat.

—Excitat? Mira. Si no penses trucar-lo, redeu, almenys passa'm el telèfon perquè el truqui jo. Digue'm el número.

—No. Ja el puc trucar jo —va dir en Willard—. Quan sàpiga per què l'he de trucar. Quan m'hagi fet una idea de què collons parles.

—Que de què parlo? —va dir en Bird. Però ara cridava—. Ja t'ho diré, de què parlo! —Llavors va semblar que es frenava de cop; que feia un esforç per tranquil·litzar-se. Però no li va servir de gaire, i va començar a enraonar amb en Willard com si s'adrecés a un idiota—. Doncs parlo... —va dir, pronunciant les paraules massa a poc a poc— de com pot ser que aquest fill de puta hagi tornat al poble. Vet aquí de què parlo. Ara truca'l.

—Ja. Però de quin fill de puta parles, Ralph?

—Què? Vols dir que...?

—Vull dir que encara no m'ho has dit.

—Coi, d'en Jack Burdette. Hòstia, no em diguis que no n'has sentit a parlar! Saps qui és, oi?

—Sí que sé qui és en Jack Burdette.

—I saps què va fer, oi?

—Sé què va fer. Al comtat de Holt tothom sap què va fer.

—Doncs truca en Bud Sealy. Quins collons. Resulta que...

—Però ja tornava a cridar. La contenció momentània que havia aconseguit havia desaparegut i tornava a cridar, la cara inflamada i ofesa sobre la corbata fluixa—. Resulta que aquest cabronàs ha tornat al poble amb un Cadillac vermell amb matrícula de Califòrnia. I el té aparcad davant de la taverna de Holt i si no pares de fer-me aquestes preguntes dels collons i aixeques aquest cul gros...

—Prou —va dir en Willard. Es va aixecar i es va abocar cap a en Bird—. Mossega't aquest cony de llengua.

—...aquest malparit en farà... Què? —va dir en Bird—. Què m'has dit?

—T'he dit «Mossega't aquest cony de llengua». Apa, ves allà i seu. T'avisaré si vull re més de tu. Mentrestant, mossega't la llengua.

En Ralph Bird va quedar tan atordit amb aquestes paraules que gairebé es va calmar. No estava acostumat que li parlessin d'aquesta manera; va callar. Es va quedar assegut en una cadira del racó amb les mans plegades com una criatura. Però encara tenia fúria als ulls.

En Willard se'l va quedar mirant. Finalment es va acostar el telèfon de l'escriptori. Va marcar el número. Mentre escoltava el senyal de l'auricular, va empènyer la papereira amb el peu fins que va ser sota la vora de l'escriptori; llavors, amb la mà lliure, va arrossegar el pilonet de retalls d'ungles perquè caiguessin a dintre.

Quan en Sealy s'hi va posar, en Willard va dir:

—Bud?

—Sí.

—Escolta, Bud. Ha vingut en Ralph Bird i... —En Willard va explicar el que li havia dit en Bird.

A casa seva, en Sealy escoltava l'explicació d'en Willard. Quan en Willard va acabar d'exposar-li el que sabia, en Sealy va preguntar quant feia, d'allò, i en Willard l'hi va dir, i en Sealy li va preguntar si ell ho havia comprovat i en Willard va dir que no, que no havia comprovat res, que primer li volia trucar, i en Sealy va dir que se'n malfiava, però que quan acabés de sopar agafaria el cotxe per anar-ho a veure personalment.

—Mentrestant, què vols que en faci, d'en Bird? —va preguntar en Willard.

—Què li passa?

—Encara està un pèl nerviós.

—Collons —va dir en Sealy—. Empesca't alguna cosa. Porta'l a casa amb la dona, si no el pots contenir. Almenys ella li podrà donar el sopar.

—Segur que el puc contenir —va dir en Willard.

Ja era del tot fosc. Els fanals brillaven nítids a les cantonades del poble i feien cercles clars de llum a terra, sota els arbres. Era aquell breu moment d'anticipació entre les sis i les set d'un vespre de novembre, quan totes les botigues de Main Street ja han tancat pel cap de setmana, quan la canalla de l'institut encara no han començat a fer curses amunt i avall de Main Street, quan fins i tot la taverna de Holt està tranquil·la abans del frenesí de la nit del dissabte i al carrer principal només hi ha tres o quatre homes asseguts en silenci, bevent, a la barra de l'American Legion.

A casa, després d'haver parlat amb en Willard, el seu ajudant, en Bud Sealy es va acabar el sopar. Després es va aixecar i va sortir a la foscor de davant de casa seva. Es veien les estrelles i, mirant-les, va fer un rot i es va trobar més bé. Llavors va encendre un cigarret i va pujar al cotxe del xèrif aparcats davant de casa seva i va tirar cap al nord; passades dues travessies va agafar la carretera 34, i després altre cop cap al nord per Main Street.

Un cop a Main Street va passar per la torre de l'aigua, pel banc, per l'oficina de correus i pel teatre, el mateix recorregut que havia fet en Burdette feia dues o tres hores, i aviat, una travessia més endavant, va veure el Cadillac vermell aparcats a la vorera, davant de la taverna. Va alentir la

marxa. Quan va arribar al Cadillac, va aparcar el cotxe del xèrif a darrere, de manera que, qui fos que conduïa aquell Cadillac, no es pogués escapar. Va destravar la corretja de la pistola i va sortir del cotxe.

Però no semblava que en Burdette tingués intenció d'escapar-se ni de fer res. Continuava assegut al volant. Estava ben escarxofat al seient amb el cap repenjat al reposacaps. La llum del fanal de la cantonada li il·luminava lívidament la cara grossa i les barres.

En Sealy el va examinar un moment. Finalment va picar el sostre del cotxe amb els dits. Dins del cotxe en Burdette va obrir els ulls, va tombar el cap i va mirar en Sealy com si no tingués ni mica d'interès en el xèrif.

—Vaja —va dir en Sealy—. O sigui que has tornat.

—Exacte —va dir en Burdette—. He tornat.

—Un gran què.

—Això dic jo. Fa hores que soc aquí rumiant per què coi he vingut.

—De debò? —va dir en Sealy—. Et feia més eixerit. Em pensava que sempre ho tenies tot ben planejat.

—Això abans. Ja no m'enrecordava, de com era aquesta merda de poble. No hi ha manera d'enrecordar-me'n de què se m'hi ha perdut, aquí.

—No? Em sembla que no hem canviat pas gaire. No tant com perquè ho poguessis notar. Encara ens enfadem una mica quan algú ens en fa alguna. I encabat desapareix.

—Fa molt de temps, d'això —va dir en Burdette.

—Ja ho crec. Però no prou, saps? Que estrany. No m'imagino què coi t'ha passat pel cap. Però d'una cosa n'estic segur: t'has equivocat, tornant. No hauries d'haver tornat. Vinga, surt del cotxe.

En Burdette no es movia.

—No em pots fer re —va dir—. Fa vuit anys. La llei ha prescrit.

—N'has parlat amb un advocat?

—N'he parlat amb un parell.

—Has perdut el temps. Això no vol dir re. No vol dir una puta merda.

—I tant, que sí. Això és igual a tot arreu.

—No —va dir en Sealy—. No vol dir re. —Va obrir la porta del cotxe—. Escolta'm bé. Ja en tinc prou de xerrameca. T'ho he dit de bones maneres.

En Burdette no es volia moure. Seia escarxofat al volant del Cadillac amb el cap enrere, repenjat al reposacaps del seient.

—Molt bé —va dir en Sealy—. T'ho he dit una vegada. No pots dir que no t'ho hagi dit. —Es va treure la pistola de la cartutxera del cinturó i va encastar el canó curt a l'orella d'en Burdette.

En Burdette es va incorporar. Va provar d'apartar el cap. Però en Sealy no li desencastava la pistola de l'orella.

—Refotre —va dir en Burdette—. Què collons et pen-
ses que fas?

—Surt —va dir en Sealy.

Llavors en Burdette es va moure. Es va aixecar per sortir del Cadillac i es va quedar plantat a la vorera, alt, feixuc, enorme, molt més apersonat que el xèrif. Portava una camisa de quadros i pantalons foscos; anava amb sabates però sense mitjons. Semblava que hagués dormit amb la roba posada.

—Gira't —li va dir en Sealy.

—No fotis, Bud. Quins collons...

En Sealy el va burxar amb la pistola.

—Gira't.

En Burdette va esbufegar, però es va girar a poc a poc fins que va estar d'esquena al xèrif. En Sealy es va treure unes manilles de la butxaca de darrere i les va posar als punys gruixuts d'en Burdette. Li va costar una mica tancar-les.

—No et fot —va dir en Burdette—. No em diguis... No em diguis que ni tan sols em penses llegir els meus drets.

—Quin coi de drets? Tu no en tens, de drets. Ja no. Es-tigue't quiet mentre et palpo.

—Fill de la gran puta —va dir en Burdette.

—Així —va dir en Sealy—. Així, molt bé.

Va començar a passar les mans pel cos d'en Burdette, i a grapejar-lo amunt i avall pels pantalons i pel greix de sobre les costelles. Li va girar les butxaques. Quan va haver comprovat amb satisfacció que en Burdette no duia res més perillós que una bala i una mica de xavalla, es va quedar un moment quiet darrere l'ampla esquena d'en Burdette, observant-li la camisa immensa i arrugada.

Així i tot, encara era aquella hora tranquil·la a Main Street, aquell breu i esmunyedís moment de pau i no es movia ni un bri ni es veia ningú més al carrer. I llavors, sense pensar-s'ho, m'imagino que sense ni saber que ho faria, quan tots dos estaven drets a la vora del Cadillac vermell llampant en aquella breu tranquil·litat d'un vespre de novembre, el xèrif va clavar un cop de culata al clatell d'en Burdette. En Burdette va fer un crit i va caure entravessat al capó del cotxe. Es va posar a renegar.

—La mare que et va! —li va dir en Bud Sealy, mirant-se la sang que regalimava del clatell d'en Burdette—. Em pensava que eres més espavilat. No em pensava que fossis tan burro de tornar. Què cony t'ha passat pel cap?